

ΛΙΝΑ ΒΟΛΦ

ΟΙ ΠΟΛΥΓΛΩΤΤΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ

μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DE POLYGLOTTA ĀLSKARNA
Από τις Εκδόσεις Albert Bonniers Förlag, Στοκχόλμη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Πολύγλωττοι Εραστές**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lina Wolff
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Lina Wolff, 2016
Published in the Greek language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2112-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2113-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙΝΑ ΒΟΛΦ

ΟΙ ΠΟΛΥΓΛΩΤΤΟΙ
ΕΡΑΣΤΕΣ

*Μετάφραση από τα σονηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς*

I. ΕΛΙΝΟΡ
II. ΜΑΞ
III. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ

I. ΕΛΙΝΟΡ

*Η διαδρομή της έκλειψης κάνει
την εμφάνισή της στη ζωή κάθε γυναίκας
όταν εκείνη ξεοδεύει τον εαυτό της
μέσα στη σκιά ενός άντρα.*

ΣΤΙΒΕΝ ΚΙΝΓΚ

Ποτέ μου δεν είχα σκεφτεί πως θα κατέφευγα στο Διαδίκτυο για να βρω τον σωστό άντρα. Νόμιζα πως ίσχυε κι εκεί κάτι σχετικό με τους νόμους της αγοράς και, εκτός αυτού, δεν είχα φτιάξει ποτέ κάποιο προσωπικό προφίλ, δεν είχα ασχοληθεί με αυτό το θέμα και δεν ήξερα πώς πλασάρει κανείς γραπτός τον εαυτό του. Οι γκόμενοί μου ήταν πάντα συνηθισμένα αγόρια του χωριού μου. Για παράδειγμα, ο πρώτος λεγόταν Γιόνι και δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο –εν πάση περιπτώσει, όχι αυταπόδεικτο άμα τη εμφανίσει– τουλάχιστον, προτού καταλάβω πως ήταν άρρωστος. Πηγαίναμε στην ίδια τάξη, και η όλη ιστορία άρχισε όταν μου είπε:

«Υπάρχει κάτι που ονειρευόσουν πάντα να σου κάνει ένας άντρας;»

Υποθέτω πως αυτό το είχε ακούσει σε κάποια κινηματογραφική ταινία και με όλη του τη σοβαρότητα, και ήδη από τότε, θεωρούσε τον εαυτό του άντρα. Υποθέτω επίσης ότι περιέμενε μια εντελώς διαφορετική απάντηση από αυτήν που πήρε. Κάτι του τύπου: «Ναι. Πάντα επιθυμούσα έναν άντρα που θα ήταν ικανός να με κάνει να πάθω πλάκα στο κρεβάτι». Ή δήλωση κάποιας άλλης συγκεκριμένης επιθυμίας της ίδιας κατηγορίας. Αντί γι' αυτά, όμως, του είπα:

«Είχα πάντα την επιθυμία να μου μάθει κάποιος πώς να παλεύω, να πλακώνομαι στο ξύλο».

Κι όταν είδα στην έκφραση του προσώπου του πως δεν έδειξε έκπληξη, όπως είχα πιστέψει ότι θα έκανε, πρόσθεσα:

«Να πλακώνομαι σαν ένας πραγματικός τσαμπουκαλής».

Ο Γιόνι έκανε ένα αργό καταφατικό νεύμα, έφτυσε στο χώμα και αποκρίθηκε:

«Αν είναι αυτό που θες, γλύκα, τότε θα σε μάθω...»

Το ίδιο βράδυ με πήρε μαζί του και πήγαμε σ' αυτό που αποκαλούσε *fighters club*. Εκεί υπήρχαν διάφοροι που είχαν εμπνευστεί από το *Fight Club*, αλλά σε αντίθεση με την ταινία, αυτοί ήταν γνώστες των πολεμικών τεχνών και συναντιούνταν τρεις φορές την εβδομάδα σε μια αίθουσα και διοργάνωναν αγώνες. Όλοι αγωνίζονταν εναντίον όλων. Η αίθουσα ήταν κάτω από ένα σχολείο, σ' ένα υπόγειο. Οι τοίχοι είχαν πλακάκια, και η απόχρωσή τους ήταν κάτι ανάμεσα σε καφέ και πορτοκαλί. Τα πλακάκια ήταν ματ και, σε αντίθεση με τα συνηθισμένα πλακάκια, απορροφούσαν τους ήχους. Για να φτάσει κανείς στην αίθουσα, περνούσε μέσα από αρκετούς διαδρόμους. Όλοι ήταν αμίλητοι, ξυπόλυτοι και κουβαλούσαν σακίδια με τις φόρμες κρεμασμένα στους ώμους τους. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος από τους εξαεριστήρες. Στη συνέχεια έμπαινε κανείς μέσα στην αίθουσα, κι αυτοί ήταν εκεί, οι άντρες από το χωριό μας που ήθελαν να αγωνιστούν. Επέλεξαν έναν προσωρινό ηγέτη και μετά έκαναν ζέσταμα όλοι μαζί. Όλοι ήταν ευκίνητοι, ακόμα και τα αγόρια, και κανένας δεν ντρεπόταν να δείξει ότι μπορούσε να κάνει διατάσεις. Έκλαναν ηχηρά εκεί όπου στέκονταν στη σειρά, αλλά υπήρχε ένας άγραφος νόμος που έλεγε ότι δεν έπρεπε να γελάσει κανένας, το αντίθετο μάλιστα. Μετά άρχιζαν οι αγώνες. Εγώ ήμουν η μόνη πρωτάρα και είχα μια έντονη δυσκολία, κι αυτό οφειλόταν στο ότι φοβόμουν απίστευτα πολύ. Όταν φοβάσαι, τότε βρίσκεσαι σε πλεονεκτική θέση, μου είπε ο Γιόνι. Κι αν είσαι χεσμένη πάνω σου από τον φόβο, τότε έχεις στη διάθεσή σου μερικά πράγματα τζάμπα, το κορμί σου είναι πιο ευκίνητο απ' ό,τι νομίζεις, κι αν το άφηνες να οδηγηθεί από τον αυτόματο πιλότο που έχεις μέσα σου,

θα μπορούσε να κάνει σχεδόν οτιδήποτε. Ύστερα, όμως, θα πρέπει να ανακτήσεις τον έλεγχό του.

«Οι περισσότεροι δε θυμώνουν επειδή δέχονται επίθεση, αλλά επειδή δεν μπορούν ν' αμυνθούν», μου είπε ο Γιόνι.

Ο Γιόνι δεν ήξερε μόνο να παλεύει, αλλά και να πυροβολεί. Πού και πού πηγαίναμε σ' ένα σκοπευτήριο που βρισκόταν ανάμεσα στο δικό μας και στο επόμενο χωριό. Περιφερόμασταν με πορτοκαλί ακουστικά στα αυτιά μας και κοιτούσαμε αυτούς που πυροβολούσαν με περίστροφο και στη συνέχεια εκείνους που πυροβολούσαν με τουφέκι. Ο Γιόνι μού έδειξε πώς στέκεται κανείς με ανοιχτά τα πόδια, υψώνει το τουφέκι και πυροβολεί τους πηλινούς στόχους. Στην αρχή σε προσομοιωτή και ύστερα στην πραγματικότητα. Μια μέρα μού είπε πως μπορούσε να με πάρει μαζί του στο κυνήγι. Είχε μιλήσει πολύ γι' αυτό το κυνήγι προτού ξεκινήσουμε, λέγοντας ότι πρέπει να ξεκινήσει κανείς τη νύχτα, να χρησιμοποιεί γυαλιά νυκτός με υπέρυθρες ακτίνες και να είναι συνεχώς αμίλητος.

Η μοναδική φορά που πυροβόλησαν όταν ήμουν μαζί τους ήταν όταν χτύπησαν ένα αγριογούρουνο. Ο πυροβολισμός ακούστηκε μες στη νύχτα, και μπορούσες να αφουγκραστείς το γουρούνι να εξακολουθεί να τρέχει, αλλά όχι όπως προηγουμένως – τώρα, μάλλον αδέξια, με κλαδιά να σπάνε γύρω του, ενώ στο τέλος σερνόταν από απελπισία, σαν να ήξερε ότι θα πέθαινε σύντομα, και γι' αυτό τριγύριζε πανικόβλητο μέσα στα αγριόχορτα. Προχωρήσαμε προς τα εμπρός, και ξαφνικά ο Γιόνι έστρεψε τη δέσμη του φακού του προς τα πάνω. Τότε είδα τα γυμνά κλαδιά από τις οξίες να υψώνονται προς τον νυχτερινό ουρανό σαν μακριά σκούρα κόκαλα. Ο Γιόνι μού έπιασε το χέρι, έβαλε τον φακό ανάμεσα στους μηρούς του και με το άλλο του χέρι έτριψε πολλές φορές εμπρός πίσω το ξυρισμένο κεφάλι του. Εγώ ήθελα να τον ρωτήσω γιατί το έκανε αυτό, αλλά δεν είπα τίποτα. Ετοιμαζόταν να ψιθυ-

ρίσει κάτι στο αυτί μου, κι εγώ νόμιζα ότι θα ήταν κάτι σημαντικό που θα είχε να κάνει με μας τους δύο, αλλά μας διέκοψε ένας από τους κυνηγούς, ο οποίος είτε πως είχε βρει το αγριογούρουνο. Το φώτισε με τον φακό του. Η σφαιρά το είχε πετύχει με άψογο τρόπο στην πλάτη, το αίμα έτρεχε πάνω στο μαύρο τρίχωμα. Ήταν μια μεγάλη γουρούνα, κι όλοι βοήθησαν ώστε να την κουβαλήσουν, δεμένη σ' ένα ξύλο, στο φορηγάκι. Την επόμενη μέρα θα την τεμάχιζαν στο αγρόκτημα του φίλου του Γιόνι. Ξεκινήσαμε για κει μετά το πρωινό μας, κι όταν φτάσαμε, υπήρχε παντού αίμα και τρίχες, επειδή, τελικά, κανένας δεν ήξερε πώς τεμαχίζουν ένα γουρούνι. Όλοι έκοβαν κομμάτια εδώ κι εκεί κι έλεγαν συνεχώς πως έπρεπε να κάνουν γρήγορα. Δεν πήγα ποτέ ξανά για κυνήγι.

Ένα βράδυ είπα στον Γιόνι πως αν αυτός ήταν έτοιμος, τότε ήμουν κι εγώ. Μου χαμογέλασε και σκέφτηκα πως ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα πραγματικά τα δόντια του, τα οποία ήταν μεγάλα και λευκά σαν κομμάτια ζάχαρης, είχαν τέλεια διάταξη μέσα στο στόμα του, κι αυτό δημιουργούσε μια παράξενη αντίθεση με το πρόσωπό του, που ήταν ακανόνιστο και γεμάτο ουλές από σπυράκια. Το κάναμε πάνω στην καρότσα στο φορηγάκι του, και το μπουφάν που είχε βάλει κάτω από τον πισινό μου, γέμισε αίματα.

«Συνήθως τα κορίτσια δεν αιμορραγούν τώρα πια την πρώτη φορά», είχε πει η νοσοκόμα του σχολείου στο μάθημα της σεξουαλικής αγωγής. Επειδή κάνουν ιππασία, ποδηλάτο, τρέχουν και χοροπηδούν, οπότε σπάνια μένει ακέραιος ο παρθενικός υμένας.

Εγώ θα πρέπει να ήμουν υπερβολικά ακίνητη όταν μεγάλωνα, μιας και ο παρθενικός μου υμένας ήταν στη θέση του. Μόλις ο Γιόνι είδε όλο αυτό το αίμα, δεν ένιωσε καμία αηδία. Αντίθετα, εκσπερμάτωσε μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Δεν ήξερα τι να πω όταν αυτός είχε τελειώσει. Αλλά αισθάνθηκα ήδη από τότε πως ο Γιόνι ήταν κάποιος απέναντι

στο οποίο θα έπρεπε να είναι κανείς προσεκτικός. Ήταν τόσο ξεκάθαρος, όπως άλλωστε και τα περισσότερα αγόρια εκεί όπου μέναμε. Βίαιος, άξεστος, αμόρφωτος και καυλωμένος, κι έτσι θα ήταν για όλη του τη ζωή. Αλλά υπήρχε και κάτι ακόμα σ' αυτόν.

«Δεν ήξερα πως ήσουν παρθένα», μου είπε.

«Εσύ;» τον ρώτησα.

«Πράγματι», απάντησε αυτός. «Και για μένα ήταν η πρώτη φορά».

Μετά κοίταξε το καταματωμένο μπουφάν του και πρόσθεσε:

«Ε, ναι, από κάπου πρέπει ν' αρχίσει κανείς...»

Η επόμενη φορά πήγε πολύ καλύτερα. Για να μη μιλήσουμε για την τρίτη, την τέταρτη και την πέμπτη. Τότε ο Γιόνι είπε πως και οι δυο μας γαμούσαμε σαν πορνοστάρ.

Όταν ήμαστε δεκαέξι χρόνων, έσπασα το κοκαλάκι της μύτης του Γιόνι με την ανάστροφη της παλάμης μου. Δεν ήταν συνειδητό εκ μέρους μου, με το σκεπτικό ότι δεν ήταν κάτι που ήθελα. Απλώς το χέρι μου σηκώθηκε αντανακλαστικά, δεν είχε να κάνει καθόλου με τις πολεμικές τέχνες. Όπως και να 'χαν, όμως, τα πράγματα, έγινε της πουτάνας, καθώς τότε πηγαίναμε στο λύκειο κι όλοι έμαθαν για το συμβάν: οι δασκαλοι, η νοσοκόμα του σχολείου, οι γονείς του Γιόνι και οι δικοί μου. Η μητέρα του Γιόνι είπε:

«Δε θέλω να ξανασυναντήσεις αυτό το κορίτσι».

Στεκόμασταν στην αυλή του σχολείου κι έτρεχε αίμα από τη μύτη του. Η μητέρα του ήρθε στο σχολείο όσο πιο γρήγορα μπορούσε μόλις έμαθε τι είχε συμβεί. Και τώρα στεκόταν μπροστά μας και μου έριχνε οργισμένες ματιές.

«Μαμά, η Ελινόρ δεν είναι μικρό κορίτσι», είπε τότε ο Γιόνι. «Είναι μια κυρία. Και τι κυρία!»

Μου χαμογέλασε, και το τσουλούφι του κρεμόταν μπροστά στα μάτια του.

«Και τι κυρία...» επανέλαβε και χαμογελούσε ακόμα πιο πλατιά με τα ζαχαρόδοντά του.

Είχα τη διάθεση να του πω: *Μη στέκεσαι εκεί και χαμογελάς. Θυμάσαι πόσο ερεθίστηκες από το αίμα; Είσαι ένα αρρωστημένο καθοίκι, Γιόνι, κι αυτό δεν μπορεί να το κρύψει κανένας.* Αυτό ήθελα να πω, αλλά υποθέτω πως το πρόβλημα ήταν η ματωμένη μύτη, η οποία, αντίθετα, με έκανε να νιώσω κάτι εντελώς διαφορετικό, και γι' αυτό τον πλησίασα και τον αγκάλιασα. Αυτό ήταν μια αλλιώτικη κίνηση για να προέρχεται από μας. Κάναμε τα πάντα μαζί. Βοηθούσαμε ο ένας τον άλλο με τα άλματα και τα όπλα, πλακωνόμασταν στο ξύλο και πηδιόμασταν, αλλά δεν αγκαλιαζόμασταν ποτέ. Τώρα, όμως, το κάναμε, κι εγώ ένιωσα το ζεστό του αίμα να στάζει στον λαιμό μου.

«Τώρα ξέρεις όλα όσα ήθελα να σου μάθω», μου είπε.

Αλλά πρόσθεσε επίσης πως αν εγώ κάποια φορά έστρεφα εναντίον του αυτά που μου είχε μάθει, τότε δε θα δίσταζε να με σκοτώσει.

«Αν μπορέσεις», του αντιγύρισα.

«Μη με κάνεις να θυμώσω...» μου αποκρίθηκε, και το βλέμμα του σκοτεινίασε.

Σύντομα είχαμε περάσει σ' ένα είδος ρουτίνας για τα πηδήματά μας, αν και ίσως δε θα μπορούσε να μιλήσει κάποιος για ρουτίνα εκείνη την εποχή.

«Πάμε σπίτι μου», μπόρεσε να πει λακωνικά ο Γιόνι μέσα στο αυτοκίνητο, ενώ έχωνε το χέρι του ανάμεσα στα μπούτια μου.

Το «πάμε σπίτι μου» σήμαινε το μικρό κυνηγετικό περίπτερο του πατέρα του έξω από το χωριό, όπου είχαμε την ησυχία μας. Ήταν ένα μικρό σπίτι με ξύλινη επένδυση πολυτελείας στους τοίχους και με κουρτίνες σε έντονο κίτρινο χρώμα, που

πρέπει να είχε τοποθετήσει η μητέρα του. Το σπίτι είχε δύο μικρά δωμάτια κι ένα καθιστικό με ξυλόσομπα. Πήγαμε στο ένα από τα δύο δωμάτια, κι εκείνος μου είπε:

«Γδύσου και ξάπλωσε στο κρεβάτι».

Την ώρα που γδυνόμουν, ο Γιόνι πήγε στην κουζίνα κι έφτιαξε καφέ. Μετά γύρισε με τις κούπες του καφέ, τράβηξε την καρέκλα και την έβαλε μπροστά από το κρεβάτι, κι ενώ έπινε καφέ, με κοιτούσε που ήμουν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι και με ανοιχτά τα πόδια. Είχα την αίσθηση ότι μπορούσε να δει κατευθείαν μέσα μου, κατευθείαν στα σωθικά μου, αν μπορεί να πει κανείς κάτι τέτοιο, θαρρείς και υπήρχε ένα σκοτεινό κανάλι μέσα μου, κι αν ακολουθούσε κανείς αυτό το κανάλι, θα κατέληγε σε κάποιο άλλο μέρος.

«Πρέπει να με κοιτάξεις έτσι;» τον ρώτησα.

«Σκέψου τους πορνοστάρ. Αυτοί δεν έχουν κανένα πρόβλημα να δείχνουν τα κορμιά τους».

«Σκέψου όταν σου έσπασα τη μύτη», του αποκρίθηκα.

«Εσύ είσαι σαν βούτυρο στο ψωμί μου», αντιγύρισε και σήκωσε την κούπα σαν να έκανε πρόποση.

Καθόταν κι έπινε τον καφέ του. Όταν τέλειωσε, έβαλε την κούπα σ' ένα ράφι και άρχισε να ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

«Πότε θα μπορέσω να σε πηδήξω από τον κώλο;» με ρώτησε κάποια στιγμή αναστενάζοντας την ώρα που το κάναμε.

Τότε του απάντησα πως αν ήμουν φορηγατζής, δε θα πάρα ποτέ το φορηγό μου σ' έναν υπόνομο αν είχα ένα ωραίο και άνετο γκαράζ ακριβώς έναν όροφο πιο πάνω. Ο Γιόνι γέλασε και δε με ρώτησε ποτέ ξανά γι' αυτό.

Έπειτα από μερικά χρόνια πάχυνα. Δεν έγινα ποτέ πολύ χοινοθή, αλλά πήρα αρκετά κιλά, ώστε ο Γιόνι να μη με θεωρεί πλέον ελκυστική. Συναντιόμασταν όλο και πιο σπάνια και στο

τέλος σταμάτησε να με παίρνει τηλέφωνο. Κάποια φορά πήρα το θάρος και του τηλεφώνησα εγώ.

«Θα πάμε καμιά μέρα για σκοποβολή;» τον ρώτησα. «Ή για πάλη;»

Τότε μου απάντησε πως είχε σχέση με κάποια άλλη. Έπειτα από αυτό τον είδα στο χωριό με την άλλη κοπέλα. Εκείνη ήταν αδύνατη και καλογυμνασμένη, είχε μακριά μαύρα μαλλιά, που κρέμονταν σε αλογοουρά στην πλάτη της. Αναρωτήθηκα πώς τα πήγαιναν στο κρεβάτι, αν αυτός στεκόταν στα πόδια του κρεβατιού κι έπινε τον καφέ του ενώ την κοιτούσε και τι γνώμη είχε εκείνη γι' αυτό.

Συνέχισα να ασχολούμαι με την πάλη και τα επόμενα χρόνια. Όπως άλλοι άνθρωποι παίζουν μπριτζ, τραγουδούν σε χορωδία ή πάνε για χορό μερικές μέρες την εβδομάδα, και θα τα έχουν όλα αυτά σαν ένα είδος παρηγοριάς όταν γεράσουν, ας πούμε, σαν κάτι ώστε να οικοδομήσουν πάνω τους τα γηρατειά τους ή, τέλος πάντων, να μετριάσουν τις συνέπειές τους, εγώ πήγαινα στην υπόγεια αίθουσα και πάλευα. Είναι όμορφα να παλεύει κανείς, γίνεται όλο και καλύτερος όσο περνούν τα χρόνια. Κανένας δεν είχε πλεονέκτημα μόνο επειδή ήταν νέος και ωραίος, τίποτα δεν προσφέρεται δωρεάν, κι έπρεπε να αγωνίζεσαι για τα πάντα. Όταν αργότερα απέκτησα φίλους που ήταν από διαφορετικά μέρη, μου είπαν ότι δεν καταλάβαιναν πώς και επέλεξα να διαθέτω τον χρόνο μου στην πάλη αντί να τον περνάω συντροφιά με ένα καλό βιβλίο, με καλή παρέα κι ένα ποτήρι κρασί.

«Δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα στη ζωή που μπορούν να συγκριθούν με την πάλη», τους αποκρίθηκα.

Καταλάβαινα πώς ακουγόταν αυτό στα αυτιά τους, αλλά αυτή την άποψη είχα. Δεν ήμουν ποτέ τόσο κοντά σε κάποιον εκείνα τα χρόνια όσο με αυτούς στο υπόγειο γυμναστήριο.

Αυτό είχε να κάνει με την αυτοσυγκέντρωση και με τον τρόπο να μπορεί κανείς να διαβάσει τα μάτια των άλλων. Το σεξ λειτουργεί διαφορετικά. Υπάρχουν άνθρωποι που κλείνουν τα μάτια και τραβούν μαλακία σε όλη τους τη ζωή, την παίζουν μόνοι τους ή χώνουν το χέρι τους ανάμεσα στα μπούτια άλλων, αλλά ποτέ δε συμβαίνει κάτι μέσα στο κεφάλι τους. Αντίθετα, όταν στέκεσαι μπροστά σ' έναν αντίπαλο, υπάρχουν στιγμές που μπορείς να δεις κατευθείαν μέσα του και να καταλάβεις ποιος ή ποια είναι. Επιπλέον, κι αυτό το είπα στους φίλους μου, δεν έχεις γεράσει ακόμα όταν μπορείς να ρίξεις κλοτσιά στο κεφάλι κάποιου που είναι πολύ ψηλότερος από σένα.

Καμιά φορά σκεφτόμουν τον Γιόνι και τότε συλλογιζόμουν πως επρόκειτο για έναν άρρωστο μαλάκα. Αργότερα κατάλαβα πως το σημαντικό δεν ήταν να μην είναι κανείς άρρωστος. Το σημαντικό ήταν να μην είσαι μόνος.

Είχα κι άλλους γκόμενους με το πέραςμα των χρόνων, κι αυτοί ήταν αρκετά νορμάλ ή, τέλος πάντων, αν τους συγκρίνω με αυτό που βρισκόταν καθ' οδόν. Δε συγκατοίκησα ποτέ με κανέναν. Ήμουν απλώς ένας άνθρωπος που ζούσε τη ζωή του, έπαιρνα τις μέρες όπως έρχονταν και δεν οργιζόμουν χωρίς λόγο. Κανένας άντρας δεν μπήκε στα σοβαρά στη ζωή μου προτού συμβεί εκείνο με τον Καλίστο και το δακτυλογραφημένο γραπτό. Κι αυτό άρχισε όταν ανέβασα το προφίλ μου στο σάιτ γνωριμιών στο Διαδίκτυο με την ακόλουθη εισαγωγή:

Είμαι τριάντα έξι ετών και ψάχνω για έναν τρυφερό, αλλά όχι και πολύ τρυφερό, άντρα.

Στο πλαίσιο όπου περιγράφει κανείς τα ενδιαφέροντά του δεν έγραψα τίποτα ούτε και ανέφερα τον αγαπημένο μου συγγραφέα. Το ίδιο έκανα και για το αγαπημένο μου φαγητό ή το αγαπημένο μου μέρος του κόσμου. Μόνο στο μότο για τη ζωή έγραψα: *Να συναντήσω τον άντρα που περιέγραψα πιο πάνω.* Κατόπιν σκέφτηκα ότι το μότο τελικά σημαίνει κάτι άλλο, μια πρόταση ή μια φράση που λειτουργεί σαν ένα σοφό ρητό σε διάφορες καταστάσεις. Αλλά δεν είχα ποτέ μου κάποιο μότο, και γι' αυτό άφησα τη φράση όπως ήταν, αν κι αυτή θα αποκάλυπτε κάτι για μένα, θα φανέρωνε τη φτωχή σε λέξεις πλευρά μου, που θα μπορούσε να έχει απωθητικό αποτέλε-

σμα για μερικούς ανθρώπους. Από την άλλη, όμως, δεν έψαχνα και για κάποιον καθηγητή πανεπιστημίου. Ανέβασα και μια φωτογραφία μου. Ήταν μια φωτογραφία που είχε τραβήξει κάποιος φίλος, ήμουν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι του. Δε φαίνονταν τα χρόνια μου σ' αυτή τη φωτογραφία, μιας και το μοναδικό φως που υπήρχε ήταν από ένα αναμμένο κερί, κι όπως συνήθιζε να λέει ο φίλος μου, οι περισσότεροι άνθρωποι έδειχναν αρκετά καλοί υπό το φως των κεριών.

Πέρασε καμιά εβδομάδα προτού μπω πάλι στο σάιτ. Είχα λάβει ένα σωρό απαντήσεις. Με εξέπληξε αυτό και τις διάβασα όλες, μία προς μία. Δεν υπήρξα ποτέ από κείνες τις κοπέλες που τις είχαν σε μεγάλη εκτίμηση. Κάποια φορά ο Γιόνι είπε πως ήμουν σαν ένα κρεμμύδι, πως έπρεπε να αφαιρείς το ένα στρώμα μετά το άλλο για να μπεις μέσα μου. Τα περισσότερα κορίτσια θα είχαν προσβληθεί αν τους έλεγε κανείς κάτι τέτοιο, αλλά εγώ κατάλαβα πως ο Γιόνι το είπε ως κομπλιμέντο. Και τώρα είχα δεκάδες απαντήσεις κάθε πρωί όταν έμπαινα στο Διαδίκτυο. Ένας ηλικιωμένος κύριος μου υποσχόταν «οικονομική άνεση» αν, ως αντάλλαγμα, τον «ικανοποιούσα» σεξουαλικά τρεις φορές την εβδομάδα. Ένας εικοσάχρονος αναρωτιόταν αν μπορούσα να του κάνω σεξουαλικά μαθήματα. Καθόμουν εκεί με την κούπα του καφέ μπροστά μου και γελούσα δυνατά. Ένωθα συγκίνηση, αλλά όχι τόσο επειδή αυτοί οι άντρες μου έδειχναν την εκτίμησή τους (τελικά η φωτογραφία ήταν απάτη), αλλά επειδή καταλάβαινα πως αυτοί που μου έγραφαν πίστευαν σ' αλήθεια στην αγάπη, με την έννοια πως εγώ θα μπορούσα να τους δώσω αυτό που αναζητούσαν.

Πέρασε πολύς καιρός προτού μπω και πάλι στο Διαδίκτυο. Μεσολάβησαν μερικά πράγματα, αλλά όταν μπήκα ξανά, διαπίστωσα ότι πολλοί από τους άντρες που είχαν απαντήσει

στην αρχή είχαν συνεχίσει να μου γράφουν. Μερικοί από αυτούς μου έγραφαν καθημερινά. Επί εβδομάδες. Ο εικοσάχρονος, εκείνος που νόμιζε ότι θα μπορούσα να του κάνω σεξουαλικά μαθήματα, φαινόταν να έχει αναπτύξει κάποιου είδους εμμονή και σε κάποιο μήνυμά του έγραφε το εξής: *Είχα πάντα κορίτσια που μιλούσαν και μιλούσαν συνεχώς, δεν ήθελαν να κάνουν τίποτε άλλο πέρα από το να μιλούν, αλλά εσένα σε νιώθω σαν βουβή και αυθεντική. Βουβή και αυθεντική. Είχα την εντύπωση πως ήταν μια πολύ ωραία έκφραση. Του απάντησα:*

Μάλλον εσύ προσφέρεις ευκαιρίες για τις κουβέντες. Προσπάθησε να προσφέρεις κάτι άλλο. Θερμούς χαιρετισμούς, Ε.

Μερικοί ακούγονταν κάπως απειλητικοί. Δεν απειλούσαν εμένα, αλλά μου έγραφαν για άλλους άντρες που απειλούσαν γυναίκες στο Διαδίκτυο.

Ο κόσμος του Διαδικτύου δε διαφέρει από τον υπόλοιπο κόσμο, έγραφε κάποιος. Οι γυναίκες παντού απειλούνται, και πρέπει να προσέξει κανείς κι εδώ.

Τότε σε μπλοκάρω εδώ και τώρα, ψυχωτικέ, του έγραψα, κι έτσι δεν υπήρξε καμία συνέχεια.

Καμιά φορά σκεφτόμουν: Γιατί με άφησες Γιόνι; Γιατί δεν μπορούσες απλώς να με φροντίζεις; Τώρα κολυμπάω στα βαθιά και, που να πάρει ο διάολος, δεν ξέρω αν θα επιβιώσω.

Αλλά επιβίωσα, αλλιώς δε θα καθόμουν τώρα εδώ να τα γράφω όλα αυτά.

Ο επόμενος *boyfriend* λεγόταν Κλάους Μπίερε και ήταν από την Κοπεγχάγη. Του άρεσε που τον αποκαλούσα *boyfriend*, τον έκανε να νιώθει πολύ νέος, μου είπε. Στα δανέζικα η έκ-

φραση που χρησιμοποιεί κανείς είναι *αγαπημένος*. Αυτός έμενε σ' ένα διαμέρισμα όχι και πολύ μακριά από τα στέκια της ηρωίνης. Εκείνο τον καιρό υπήρχαν ακόμα πραγματικά στέκια ηρωίνης, και μπορούσες να δεις κόσμο στην ομίχλη του Δεκεμβρίου που κοιμόταν στις γωνιές. Ο Κλάους Μπιέρε έλεγε πως αυτοί οι τύποι ήταν ακίνδυνοι, κι έτσι ήταν. Συνήθως εγώ καθόμουν μέσα στο σπίτι, επειδή ο Μπιέρε έλεγε πως «όλα μπορούν να συμβούν στην Κοπεγχάγη» και άπλωνε το χέρι προς το παράθυρο. Στην απέναντι πλευρά υπήρχε μια πρόσοψη κτιρίου με κόκκινα τούβλα. Πάντα μου άρεσε η Κοπεγχάγη, αλλά αναρωτιόμουν γιατί ο Μπιέρε αναζήτησε σύντροφο από τη Σουηδία. Σκέφτηκα πως ίσως υπήρχε κάτι πάνω του που οι Δανοί έβλεπαν μεμιάς και ήλπιζε πως δε θα το αντιλαμβάνονταν οι Σουηδοί. Οι Δανοί έχουν την άποψη πως οι Σουηδοί είναι βλάκες. Και δεν ήταν καθόλου ελαφρυντικό το αν ήταν κανείς από το Σκόνε της νότιας Σουηδίας, τα ίδια σκατά ήταν όλοι τους, έτσι νόμιζαν. Εμείς οι Σουηδοί είμαστε καλοί στο να πουλάμε τρόφιμα, να χτίζουμε γέφυρα* και να διατηρούμε καθαρά τα δάση μας, για να έρχονται αυτοί τις αργίες και να κάνουν τους περιπάτους τους. Ενδεχομένως να μπορούσε κάποια γυναίκα να είναι καλή ως σύζυγος ή, τέλος πάντων, ως ερωμένη. Αυτό ήταν που επιδίωκε να μάθει τώρα ο Μπιέρε.

«Έχω μόνο ένα μικρό ελάττωμα...» μου είπε την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε. «Κι αυτό είναι ότι πίνω αρκετά».

Το συγκεκριμένο δε με ανησύχησε τότε, επειδή δεν ήξερα τίποτα για το ποτό και πίστευα πως αυτό δε θα μας επηρέαζε καθόλου – τουλάχιστον, όχι στην αρχή. Αλλά μετά, όταν με έπιασε, είχα πάρει τη μυρωδιά των χειρών του. Το κρε-

* Εννοεί τη γέφυρα Έρεσουντ, η οποία συνδέει τη Σουηδία με τη Δανία. (Σ.τ.Μ.)

βάτι όπου κοιμόμασταν είχε κι αυτό τη μυρωδιά του, και καμιά φορά, όταν εκείνος σηκωνόταν, έβαζα τη μύτη μου στο μαξιλάρι του και νόμιζα ότι θα κάνω εμετό. Έξεχνε αλκοόλ και βρόμα, μια βρόμα που έβγαινε από το σώμα του, θαρρείς και το σώμα του δεν ήξερε πώς θα μπορούσε να απαλλαγεί απ' όλα τα δηλητήρια και, σαν αντιστάθμισμα, παρήγαγε ένα δικό του δηλητήριο. Στην αρχή αισθανόμουν άσχημα, αλλά μετά συνήθισα. Μου άρεσε το διαμέρισμά του. Βρισκόταν στην περιοχή Φρέντρικσμπεργκ και ήταν ζεστό, είχε ένα καλοριφέρ κάτω από το τραπέζι της κουζίνας, όπου μπορούσα να βάζω τα πόδια μου όταν πίναμε καφέ.

Τελικά δε συνέβαινε κάτι ιδιαίτερο στη σχέση μας, τίποτα που να μη συμβαίνει και στα άλλα ζευγάρια. Το πιο σπουδαίο πράγμα που συνέβη μεταξύ μας ήταν όταν ο Μπιέρε μίλησε για το μέλλον μας. Το παρουσίασε σαν να έβλεπε μπροστά του κάποιο παλάτι, κι όταν το έκανε, υπήρχε μια λάμψη ευτυχίας στο βλέμμα του, ενώ πότε πότε, καθώς μιλούσε, ξεχνούσε ακόμα και να πίνει. Είπε ότι θα ερχόμουν να μείνω μαζί του και πως θα αγόραζε ένα μεγαλύτερο κρεβάτι κι άλλα πράγματα που εγώ θα ήθελα. Θα καλούσαμε φίλους στο σπίτι μας και θα φρόντιζε να υπάρχουν χρήματα στην τράπεζα κι ένας αποταμιευμένος ετήσιος μισθός για την περίπτωση που συνέβαινε κάτι.

«Θα τα αναλάβω εγώ αυτά», είπε. «Είναι δική μου ευθύνη. Εσύ θα μπορείς να χαλαρώνεις μαζί μου και να ξέρεις ότι θα είμαι πάντα δίπλα σου και θα φροντίζω για όλα».

Του απάντησα πως αν ήθελε να βάλει τάξη στη ζωή του, το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να κάνει ήταν να σταματήσει να πίνει. Αυτός έγνεψε καταφατικά και ήπιε από το ποτήρι που κρατούσε στο χέρι του.

«Αλήθεια», αποκρίθηκε. «Δε λες αυτό που θέλω ν' ακούσω. Λες αυτό που πρέπει ν' ακούσω. Γι' αυτό είσαι μια πραγματική φίλη, Ελινόρ».

Με κοιτούσε με τα κατακόκκινα μάτια του όταν το είπε. Το βλέμμα του γυάλιζε, σαν να ήταν έτοιμος να κλάψει. Έπιασε το χέρι μου, είχε μακριά δάχτυλα και φαγωμένα νύχια. Έσκυψε προς το μέρος μου και ήθελε να με φιλήσει, αλλά η μυρωδιά που ανέδιδε ήταν τόσο αποπνικτική, ώστε έστρεψα το κεφάλι μου προς την άλλη μεριά. Ήπια και πάλι από το ποτήρι, και, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του, η γυαλάδα χάθηκε.

«Όταν σκέφτομαι αυτή τη ζωή που θέλω», είπε στη συνέχεια, «την ήρεμη, ξεστή, σπιτική ζωή, θέλω να τη ζήσω μαζί σου, Ελινόρ. Νιώθω ότι μπορώ να κάνω οτιδήποτε. Είμαι έτοιμος να κάνω τα πάντα. Αύριο θα βγάλουμε όλα τα μπουκάλια που έχω κρύψει και θα χύσουμε το περιεχόμενο στον νεροχύτη. Θα είναι σαν μια νέα αρχή».

Μου χαμογέλασε πάλι, και το χέρι του έσφιξε το δικό μου.

«Να πάρουμε αυτοκίνητο;» με ρώτησε μετά. «Τότε θα μπορούμε να πηγαίνουμε στο Σκόνε τα Σαββατοκύριακα. Να πηγαίνουμε στο δάσος και να αγοράζουμε φτηνότερα τρόφιμα στο Μάλμε».

Εγώ απάντησα ότι δε χρειαζόμασταν αυτοκίνητο, καθώς ένα από τα πιο όμορφα πράγματα στην Κοπεγχάγη ήταν ότι μπορεί κανείς να νοικιάσει ποδήλατα παντού, κι αν ήθελε να πάει στο Σκόνε, υπήρχε και το τρένο. Ο Μπιέρε έδειχνε ανήσυχος, θαρρείς κι αυτό το θέμα με το αυτοκίνητο ήταν η προϋπόθεση για όλα τα υπόλοιπα.

«Τι λες για σκύλο;» είπε.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

«Είμαστε μια χαρά έτσι όπως είμαστε τώρα», του απάντησα. «Αρκεί να σταματήσεις να πίνεις».

Την επόμενη μέρα θα μαζεύαμε όλα τα μπουκάλια. Θα χύναμε το περιεχόμενο, θα πετούσαμε όλα τα μπουκάλια και θα αρχίζαμε μια νέα σταθερή ζωή. Ο Κλάους Μπιέρε σηκώθηκε νωρίς το επόμενο πρωί, έκανε ντους, έβαλε κολόνια και ήπια καφέ, αλλά χωρίς να ακουμπήσει κάποιο μπουκάλι

από αυτά που υπήρχαν στην κουζίνα. Με κοίταξε, κι εγώ είχα την αίσθηση ότι τα μάτια του δεν ήταν πια τόσο κόκκινα.

«Θα δεις ότι όλα θα πάνε καλά», του είπα. «Αν είναι κανείς αποφασιστικός, τότε όλα πηγαίνουν καλά».

«Ναι», αποκρίθηκε ο Κλάους. «Τώρα θα πάω για δουλειά. Όταν γυρίσω στο σπίτι, θα φάμε βραδινό και θα πιούμε νερό. Μετά θα κανονίσουμε το θέμα με τα μπουνάλια».

Στεκόμουν στην πόρτα όταν βγήκε έξω. Όταν έφτασε στη σκάλα, στράφηκε προς τα πίσω, σήκωσε το χέρι του για να με χαιρετήσει και χαμογελούσε.

Μπήκα στο διαμέρισμα, κάθισα στην κουζίνα κι έφαγα πρωινό. Μπορεί και να είχε περάσει κάνα μισάωρο από τότε που έφυγε ο Κλάους, όταν ακούστηκε χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ένα σκληρό και αποφασιστικό χτύπημα. Δεν είχα ακούσει βήματα στον εξωτερικό διάδρομο προηγουμένως, και γι' αυτό σκέφτηκα ότι το άτομο που χτυπούσε την πόρτα πρέπει να είχε σταθεί για λίγο απ' έξω. Είχε μαζέψει θάρρος, για να σηκώσει ύστερα το χέρι του και να χτυπήσει αποφασιστικά τρεις φορές. Σταμάτησα να μασάω και άφησα την κούπα επάνω στο τραπέζι. *Κατά πάσα πιθανότητα είναι κάποιος πλασιέ ή μάρτυρας του Ιεχωβά*, σκέφτηκα. Ήξερα, όμως, πως ούτε ένας πλασιέ ούτε και κάποιος μάρτυρας του Ιεχωβά θα χτυπούσε τόσο δυνατά την πόρτα. Θα φρόντιζε, με τον τρόπο που χτυπούσε την πόρτα, ώστε εκείνοι που ήταν μέσα στο διαμέρισμα να τον θεωρήσουν φίλο, σαν κάποιον που θα μπορούσε να βελτιώσει τη ζωή τους. Καθώς δεν έκανα καμία κίνηση να ανοίξω, ακούστηκε και πάλι το χτύπημα. Σκληρά και απαιτητικά, θαρρείς και το άτομο που χτυπούσε ήταν σίγουρο πως υπήρχε κάποιος μέσα και δεν επρόκειτο να τα παρατήσει. Σηκώθηκα και παρέμεινα όρθια στο πάτωμα. Στεκόμουν εκεί φορώντας το νυχτικό μου και κοιτούσα την πόρτα, δεν μπορούσα να αποφασίσω αν θα άνοιγα. Το χτύπημα έγινε πιο σκληρό, και άκουσα κάποιον που έλεγε:

«Ανοιξτε, κυρία Μπιέρε. Σας παρακαλώ, ανοίξτε!»

Μισάνοιξα την πόρτα. Έξω στον διάδρομο στεκόταν μια από τις γειτόνισσες του Κλάους. Δεν είχα μιλήσει ποτέ μαζί της, αλλά ήξερα πως έμενε στον έβδομο όροφο μαζί με την κόρη της. Ο Κλάους την αποκαλούσε «παλαβιάρα». Το ντύσιμό της είχε τα ίδια χάλια με το δικό μου, ή μπορεί να ήταν και χειρότερο, στο νυχτικό της, στο ύψος του στήθους, υπήρχε ένας λεκές που έδειχνε να προέρχεται από καφέ ή μαρμελάδα.

«Ναι;» είπα από το άνοιγμα της πόρτας.

«Πρέπει να έρθετε!» μου απάντησε. «Η Ρεγγίνα έχει κλειδωθεί μέσα στην τουαλέτα και βρίζει!»

«Η Ρεγγίνα;» ρώτησα.

«Η κόρη μου».

«Δε νομίζω πως μπορώ να σας βοηθήσω», της αποκρίθηκα.

«Πρέπει!» επέμεινε εκείνη. «Η Ρεγγίνα μπορεί να πεθάνει εκεί μέσα!»

Ήθελα να πω πως είχα άλλα πράγματα να σκεφτώ σήμερα και πως, επιπλέον, δε συνηθίζω να σηκώνομαι τόσο νωρίς. Τα είπα όλα αυτά και προσπάθησα ταυτόχρονα να κλείσω την πόρτα. Αλλά τότε η γυναίκα εκεί έξω έπαθε πανικό.

«Όχι, όχι!» ξεφώνισε. «Δεν καταλαβαίνετε, κυρία Μπιέρε! Η Ρεγγίνα μπορεί να πεθάνει εκεί μέσα. Πρέπει να βγείτε έξω και να με βοηθήσετε, αλλιώς εκείνη μπορεί να πεθάνει εκεί μέσα!»

Δεν ξέρω γιατί το έκανα, αλλά άνοιξα την πόρτα, βγήκα έξω και στεκόμουν στο κατώφλι. Τώρα στεκόμασταν και οι δύο εκεί, και επικρατούσε απόλυτη ησυχία γύρω μας. Ήταν σαν να ήμαστε τελείως αποκομμένες από τη ζωή και την κίνηση της Κοπεγχάγης, θαρρείς κι εμείς οι δύο, χωρίς να το ξέρουμε και μένοντας σε δύο εντελώς διαφορετικά διαμερίσματα, είχαμε καλλιεργήσει κάτι κοινό, κάτι δυσάρεστο και τρομακτικό. Ένα δικό μας κενό αέρος ή ένα αρωστημένο

σύμπαν. Αυτή ήταν η πρώτη μου σκέψη και ύστερα συλλογίστηκα πως εγώ δε θα έπρεπε να ξέρω κάτι ούτε από κενά αέρος ούτε από αρρωστημένα σύμπαντα.

«Τι θέλετε να κάνω;» ρώτησα.

«Πρέπει να τη βοηθήσετε να βγει έξω από την τουαλέτα», μου απάντησε η γυναίκα.

«Είμαι άρρωστη», αποκρίθηκα, χωρίς να ξέρω γιατί.

«Τι αρρώστια έχετε;» με ρώτησε.

Προσπάθησα να σκεφτώ κάποια αρρώστια, είπα την πιο κολλητική που μου ήρθε στο μυαλό, πως είχα κάποιου είδους ευλογιά.

«Μα δε βλέπω εξανθήματα», είπε. «Τι είδους ευλογιά είναι αυτή; Ανεμοβλογιά;»

«Όχι», της απάντησα. «Συνηθισμένη ευλογιά».

«Συνηθισμένη ευλογιά;» με ρώτησε εκείνη.

«Τι θέλετε να κάνω;» είπα πάλι.

«Βοηθήστε μας», μου απάντησε τότε. «Πρέπει να αλληλοβοηθηθούμε».

«Δεν υπάρχει κάποιος άλλος από τον οποίο να ζητήσετε βοήθεια;» τη ρώτησα.

«Εσείς είστε η μόνη που έχετε χρόνο αυτή την ώρα».

Είχε δίκιο. Απ' όλους τους ενοίκους του κτιρίου, εγώ ήμουν η μόνη που δεν ήταν απασχολημένη. Οι υπόλοιπες από τις πόρτες των διαμερισμάτων ήταν κλειστές και κλειδωμένες, κι έτσι θα παρέμεναν έως τις έξι ή εφτά, όταν ο κόσμος θα άρχιζε να επιστρέφει από τη δουλειά του. Μόνο εγώ είχα χρόνο αυτήν εδώ την ώρα.

«Ωραία, έρχομαι», αποκρίθηκα.

Μπήκα στο διαμέρισμα, πήρα το κλειδί και ακολούθησα τη γυναίκα στο δικό τους διαμέρισμα.

Είχαν να αερίσουν καιρό, και ήταν ακατάστατα. Δεν έμπαινε σχεδόν καθόλου από το φως της μέρας στο διαμέρισμα, το οποίο φωτιζόταν μόνο από λάμπες. Υπήρχε ένας μικρός φεγ-

γίτης στο κέντρο του διαμερίσματος. Πιθανώς αυτό να ήταν παλιότερα κάποιος παλιός χώρος για τα σκουπίδια, που τώρα λειτουργούσε σαν μια δίοδος φωτός στα διαμερίσματα που δεν είχαν παράθυρα ούτε προς τον δρόμο ούτε προς την αυλή. Από διάφορα δωμάτια του διαμερίσματος μπορούσε να δει κανείς το εσωτερικό άλλωνωματίων και από την κουζίνα την τουαλέτα. Στάθηκα εκεί και κοιτούσα τριγύρω. Κι εκεί, στην άλλη πλευρά, καθόταν μια γυναίκα και κοιτούσε έξω από το ανοιχτό παράθυρο. Καθόταν εντελώς ακίνητη, μόνο μερικά μέτρα μακριά από μένα. Φορούσε χοντρά γυαλιά, τα οποία της παραμόρφωναν τα μάτια, και ήταν δύσκολο να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Το στόμα της ήταν μια λεπτή γραμμή, φορούσε ένα φαρδύ νυχτικό, κάτω από το οποίο μπορούσε να δει κανείς δυο μεγάλα κρεμασμένα βυζιά.

«Μπορείτε να μου δείξετε την πόρτα;» ρώτησα.

Διασχίσαμε έναν στενό διάδρομο.

«Εδώ είναι», απάντησε η γυναίκα και μου έδειξε την πόρτα της τουαλέτας. «Εδώ μέσα είναι η Ρεγγίνα».

Έπιασα το πόμολο και ταρακούνησα την πόρτα. Ήταν πράγματι κλειδωμένη. Χτύπησα.

«Μ' ακούς;» είπα.

«Είστε η κυρία Μπιέρε;» με ρώτησε η Ρεγγίνα από την άλλη πλευρά της πόρτας.

«Ναι», απάντησα, αν και θεωρούσα πως αυτό το «κυρία Μπιέρε» ακουγόταν χαζό.

«Πρέπει να κλοτσήσετε την πόρτα», είπε η μητέρα.

«Ναι, τώρα θα κλοτσήσω την πόρτα».

Τράβηξα το νυχτικό μου πάνω από τη μέση, το μάγκωσα στο λάστιχο του εσώρουχού μου και στάθηκα έτσι για μερικά δευτερόλεπτα. Το βλέμμα της μητέρας κινήθηκε αργά και με δυσαρέσκεια πάνω στο σώμα μου.

«Τώρα θα κλοτσήσω την πόρτα!» φώναξα στη Ρεγγίνα. «Στάσου όσο πιο μακριά μπορείς! Μ' ακούς; Πρόσεξε!»

Έκανα ένα βήμα πίσω. Μετά κλότσησα. Ήταν η πρώτη φορά που κλοτσούσα μια πόρτα και δε συγκρατήθηκα, έτσι όπως κάνει κανείς όταν κλοτσαίει έναν αντίπαλο στην προπόνηση. Στήριξα όλο μου το βάρος στο αριστερό μου πόδι, σήκωσα το δεξί κι έριξα μια κλοτσιά προς τα εμπρός, για να πετύχω την πόρτα με το πέλμα μου. Και ακριβώς εκείνη τη στιγμή, προτού κλοτσήσω, ακούω τη μητέρα να λέει, γρήγορα και σιγανά, σαν να ψιθυρίζει:

«Σκεφτείτε κάποιον που μισείτε...»

Και πριν προλάβω να σκεφτώ, πριν προλάβω να σκεφτώ τι ήταν αυτό που άκουσα, είδα μπροστά μου το πρόσωπο του Κλάους Μπιέρε. Είδα το πρόσωπό του, τα κατακόκκινα μάτια του και αισθάνθηκα τη μυρωδιά από τη νοσηρή αναπνοή του. Με κοιτούσε με ένα βεβιασμένο χαμόγελο την ίδια στιγμή που το πόδι μου προσγειώθηκε με μεγάλη δύναμη πάνω στην πόρτα. Πέτυχα τον Κλάους Μπιέρε στα μούτρα με τη φτέρνα μου. Οι μεντεσέδες υποχώρησαν, και η πόρτα ταλαντεύτηκε πίσω εμπρός. Κατόπιν ξεπατώθηκε από την κάσα κι έπεσε στο πάτωμα. Κι εκεί μέσα, επάνω στη λεκάνη της τουαλέτας, καθόταν η Ρεγγίνα. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα, ανάσαινε βαριά και ήταν τρομοκρατημένη. Η γυναίκα δίπλα μου έβγαλε μια κραυγή χαράς.

«Η κυρία Μπιέρε άνοιξε την πόρτα!» φώναξε. «Βλέπεις, Ρεγγίνα; Δε χρειαζόταν να το κάνει κάποιος άντρας!»

Η Ρεγγίνα σηκώθηκε, ήρθε κοντά μου και με αγκάλιασε από τον λαιμό, ενώ σύντομα το ίδιο έκανε και η μητέρα της. Στεκόμασταν εκεί, μέσα στην ελαφριά οσμή που ανέδιδαν οι μασχάλες τους, ίσως και οι δικές μου, αν και δε νομίζω να μυρίζει κανείς τον δικό του ιδρώτα με τον ίδιο τρόπο. Με πήραν μαζί τους και πήγαμε στην κουζίνα, ήθελαν να με κεράσουν λικέρ και βουτήματα.

«Ελάτε τώρα, κυρία Μπιέρε... Αφήστε μας να σας δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας».

Τα πόδια τους κινούνταν γυμνά κάτω από τα νυχτικά τους, πέρα δώθε πάνω στο πλαστικό πάτωμα. Είδα τις ξηρές, σκασμένες φτέρνες τους και τα αποτυπώματα που άφηναν στο πάτωμα, που έδειχνε σαν να είναι καλυμμένο με μια λεπτή μεμβράνη.

«Πρέπει να κατέβω στο σπίτι μας», είπα. «Όπου να 'ναι, έρχεται ο κύριος Μπιέρε».

Έγνεψαν καταφατικά, γεμάτες κατανόηση. Στη συνέχεια με αποχαιρετούσαν καθώς κατέβαινα τη σκάλα. Άνοιξα την πόρτα του διαμερίσματος, μπήκα μέσα κι ένιωσα την απωθητική μυρωδιά του Κλάους Μπιέρε. Στάθηκα για λίγο και κοίταξα ολόγυρα. Το τραπέζι με το πρωινό. Το καλοριφέρ. Τον τοίχο με τα τούβλα στην άλλη πλευρά. Τα μπουκάλια που θα αδειάζαμε το βράδυ. Τη μικρή ζωή μας, αυτήν που είχαμε καταφέρει να χτίσουμε.

Μετά πήγα στο υπνοδωμάτιο, πήρα τη βαλίτσα μου κι έβαλα μέσα τα πράγματά μου. Βγήκα από το διαμέρισμα, διέσχισα τα σοκάκια προς το Χοβεντμπανεγκόρντεν. Στάθηκα για λίγο και κοίταξα τον κόσμο κάτω από τη γυάλινη οροφή και κάποιον που πουλούσε λουλούδια. Έπειτα από μερικά λεπτά καθόμουν στο τρένο με κατεύθυνση το σπίτι μου, το Σκόνε.

Η Έθλινορ ζει σ' ένα μικρό χωριό στη νότια Σουηδία. Η ίδια γράφει στο προφίλ της σε μια ιστοσελίδα γνωριμιών: *Είμαι τριάντα έξι ετών και ψάχνω για έναν τρυφερό, αηλιά όχι και πολύ τρυφερό άντρα.* Αηλιά οι άντρες που συναντάει δεν είναι αυτό που ήλπιζε. Και ο έρωτας εξακολουθεί να είναι μακρινό όνειρο.

Ο Μαξ ονειρεύεται μια πολύγλωσση ερωμένη, μια γυναίκα που θα τον καταλαβαίνει σε όποια γλώσσα κι αν μιλήσει. Η αναζήτησή του τον φέρνει στην Ιταλία, όπου γνωρίζει μια μαρκησία στα όρια της οικονομικής κατάρρευσης.

Εκεί βρίσκεται και η Λουκρητία, μάρτυρας του έσχατου ξεπεσμού της γιαγιάς της σ' ένα ερημωμένο παλάτιο, αντιμετώπη με τη σκιά του κόσμου όπου είχε μεγαλώσει.

Ένα χειρόγραφο μπαίνει και βγαίνει από τη ζωή τους, φέρνοντάς τους κοντά, προκαλώντας αισθήματα αγάπης και μίσους, αφήνοντας ανεξίτηλα σημάδια πάνω τους.

Τρεις άνθρωποι κυνηγούν την αγάπη,
σ' ένα πανέμορφο μυθιστόρημα,
βραβευμένο με το August Prize.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΖ.: 19567

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ